

ше му ся че пѣе сърдцето му, и всичко него слушаше. Хладныйтъ вѣтрѣцъ подухнѣ по-силничко; черешата ся позалюлѣ и порони врѣзъ него дѣждъ отъ перцата на цвѣта, ксито събираше той и ги туреше на устнытъ си и цѣлуваше ги страстно, като осѣщаше да цѣвти въ него нѣкаква си вѣчна пролѣтъ. Слѣдъ малко съвнѣ ся. Като погледнѣ тогазы рѣцѣтъ си, докара си на памегъ, че като ся отлѣчваше отъ графинѣтъ, далѣ бѣше ѣ ямазенытъ си прѣстенъ, даръ отъ майкѣ му, и извади отъ прѣстътъ ѣ, даже съ нейно нещение, прѣстенътъ ѣ който обичаше тя да носи. Останѣ обаче смаянъ като видѣ че не бѣше той онзи, що посеше графинята, но дѣугъ не сѣщъ, сребренъ че позлатенъ, прекрасенъ съ не сѣщы ямазы. — „Чудно, подумѣ, струва ми ся че видѣхъ този прѣстенъ на прѣстътъ на Еленѣ, вѣрнѣтъ служкынѣ на графинѣтъ; но може и да го е туряла, или азъ съмъ злѣ съзрѣла.“

Върнѣ ся въ гостилницѣтъ и си легнѣ съ дрехытъ. И спа чакъ до вечерьтъ. Когато станѣ, притече ся пакъ къмъ Пустиныѣтъ гостилницѣ.